B R A N D W E E R R A A D

Nr. U383

Onderwerp: de organisatie
van het brandweerwezen
in Nederland

's-Gravenhage, 5 februari 1964
Spui 47

Aan de

heer Minister van Binnenlandse Zaken
te
's-GRAVENHAGE.

In zijn brief van 21 juni 1961, nr. U 231 heeft de Brandweerraad de organisatie van het brandweerwezen hier te lande, tegen de achtergrond van de technische en wetenschappelijke ontwikkeling van de naoorlogse samenleving, aan een beschouwing onderworpen en de gevolgtrekking gemaakt dat het brandweerwezen, vergeleken met andere moderne technische diensten, niet met deze ontwikkeling gelijke tred heeft weten te houden en mitsdien enige achterstand heeft opgelopen.

In genoemde brief werd gesteld dat, naar de verwachtingen van de Brandweerraad, nauwe intergemeentelijke samenwerking op het gebied van de brandweerzorg in de vorm van regionale brandweren, in de toekomst verbetering van de thans bestaande toestand en voortdurende aanpassing aan zich wijzigende omstandigheden teweeg zou kunnen brengen.

Overeenkomstig het destijds gedane voorstel van de raad werd de brief voor publikatie vrijgegeven nadat de onderscheidene colleges van Gedeputeerde Staten, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, de Koninklijke Nederlandse Brandweervereniging en de Nederlandse Vereniging van Brandweercommandanten Uwerzijds waren uitgenodigd hun zienswijze omtrent de inhoud daarvan kenbaar te maken.

Een en ander heeft geleid tot het met Uw brief van 17 mei 1962, Directie O.O. en V., Afdeling Brandweer, nr. EB 62/U 1071 aan de raad gerichte verzoek om nader advies.

Inleiding.

De Brandweerraad heeft het vraagstuk van de organisatie van het brandweerwezen opnieuw in zijn geheel aan een beschouwing onderworpen, thans aan de hand van zijn eerste rapport en de naar aanleiding daarvan door de reeds genoemde instanties uitgebrachte adviezen.

De commentaar op het rapport, veelal afgestemd op de situatie in het gezagsgebied van de adviserende instantie, heeft de Brandweerraad een duidelijker inzicht gegeven in de toestand waarin het brandweerwezen zich - landelijk gezien - bevindt in een tijdperk, gekenmerkt door toenemende industrialisatie, toeneming van het verkeer en verdichting van de bevolking, die omringd wordt door dagelijks in aard en aantal toenemende gevaren.

- De -

De raad wijst hierbij op de nieuwe ontwikkelingen die plaats vinden op het gebied van de energievoorziening (gas- en kernenergie), op de stroom van moderne kunststofprodukten en bouwmaterialen, op de nieuwe gevaarlijke gassen, vloeistoffen en chemicaliën, in gebruik bij industrie, land- en tuinbouw, die door hun algemene verbreidheid in steeds toenemende mate over de weg en door onze bevolkingscentra vervoerd worden. Wanneer men zich dan nog rekenschap geeft van de steeds meer in gebruik rakende radioactieve hulpmiddelen in industrieën, ziekenhuizen en laboratoria, dan is het duidelijk dat deze moderne ontwikkelingen - waarvan het einde niet in zicht is - niet alleen het brandgevaar in ons land doen toenemen, doch dat het voorkomen en bestrijden van branden waarbij genoemde stoffen betrokken zijn, eisen gaat stellen aan de brandweerorganisatie, die uitgaan boven de lokale gemeentelijke sfeer. De raad noemt als voorbeeld van een gigantische industriële ontwikkeling het Nieuwe Waterweg complex.
Dergelijke ruimtelijke ontwikkelingen vereisen op allerlei verzorgings- en hulpverleningsgebied, ook op dat van de brandweerzorg, een andere instelling en nieuwe organisatorische en wetenschappelijke benadering. De opvatting dat de autonomie der gemeenten ophoudt bij de gemeentegrenzen, is langzamerhand achterhaald en heeft plaats gemaakt voor een wil tot samenwerking van gemeenten met gelijksoortige belangen.
Ook daarom is de raad ervan overtuigd dat uiteindelijk regionale organisatie de aangewezen oplossing is; het brandweerwezen aldus georganiseerd, zal aan de gevaren welke met de hiervoor geschetste ontwikkelingen gepaard gaan het hoofd kunnen bieden.
De raad wijst er op dat de bestaande regelingen voor onderlinge hulpverlening, hoe voortreffelijk deze veelal mogen zijn, nog geen werkelijke regionale brandweer vormen, doch slechts gezien kunnen worden als een basis waarop - zonder dat zulks wordt geforceerd - doelbewust moet worden voortgebouwd om tot de uiteindelijke regionale organisatie te geraken.
De raad wil hierbij opmerken dat tot zijn voldoening gebleken is, dat zijn eerder rapport reeds tot gevolg heeft gehad dat in verschillende provincies de belangstelling voor nauwere samenwerking en het bestuderen van de mogelijkheden om te komen tot streekbrandweren, is toegenomen. Verschillende instanties, waaronder de landelijke brandweerorganisaties, hebben zich duidelijk positief over het principe van regionale organisatie uitgesproken. De Brandweerraad neemt gaarne aan dat vooral deze organisaties bij de toekomstige verwerkelijking van de samenwerkingsplannen de helpende hand zullen willen en kunnen bieden o.a. door voorlichting en stimulering.

De verschillende facetten van het totale complex van de brandweerzorg worden, mede ter beantwoording van de door U gestelde vragen, en aan de hand van de door U van de daartoe uitgenodigde instanties ontvangen adviezen, in de nu volgende bladzijden nader behandeld.

Brandpreventie.

De Brandweerraad beschouwt de preventie als een onderwerp van brandweerzorg van de eerste orde. Landelijk gezien bevindt de preventie zich nog in het beginstadium; de opvatting van de raad dat aan de gemeentelijke preventieve brandbestrijding meer aandacht moet worden besteed dan thans het geval is, wordt in de ontvangen adviezen niet betwist, in sommige zelfs onderschreven.
De raad ziet de preventieve brandbestrijding als een duidelijke taak van de brandweer en acht overheveling daarvan als neventaak naar een

andere tak van gemeentelijke zorg onjuist. Aangezien het voor het merendeel van de gemeenten financieel niet verantwoord is een eigen preventiedeskundige aan te trekken zal, om de preventie op de juiste wijze te doen behartigen, onderlinge samenwerking tussen verschillende gemeenten noodzakelijk zijn.
De opvatting dat dit onderdeel van de brandweerzorg door de inspectie zou kunnen worden voortgezet is in discussie geweest. Het komt de raad voor dat het - uitgaande van het beginsel dat de preventie ook tot de gemeentelijke zorg moet worden gerekend - juister is indien regionale preventie-officieren dit werk voor de regio zouden verrichten. De preventie-officieren die, gelet op hun uitgebreide taak, goed opgeleide beroepsofficieren behoren te zijn, zullen met enig toegevoegd personeel een regionale kern kunnen vormen. De inspectie zou zich dan in meerdere mate kunnen bepalen tot het geven van algemene richtlijnen voor objecten die een centraal beleid vereisen, en tot het geven van voorlichting ter bevordering van de uniformiteit in het beoordelen van de objecten en in de preventieadviezen.
De toepassing van nieuwe bouwmaterialen en -constructies en de ontwikkeling en het gebruik van moderne verwarmings- en ventilatiesystemen e.d. roepen daarnaast de vraag op of aan de problematiek van de brandpreventie niet meer daadwerkelijke belangstelling aan de dag moet worden gelegd van technisch wetenschappelijke zijde (Brandveiligheidsinstituut).

Materieel.

De provinciale besturen achten de materieelsituatie in het algemeen bevredigend. Regelmatig worden voor vervanging en uitbreiding de nodige gelden beschikbaar gesteld. Voorts wordt aangevoerd dat Gedeputeerde Staten krachtens artikel 247 jo. artikel 240 sub o der Gemeentewet ook uitgaven voor huns inziens noodzakelijke brandweerdoeleinden op de gemeentebegroting kunnen brengen als de gemeenteraad ter zake nalatig blijft.
Uit het hieronder geproduceerde overzicht blijkt dat in de periode van 1 januari 1960 tot 1 juli 1962 een duidelijke verbetering in de materieeltoestand is ingetreden. Opgemerkt zij, dat deze tendens nog steeds aanwezig is.

Materieel ouder dan 15 jaar	op 1-1-'60	op 1-7-'62
autospuiten	39%	27%
motorspuiten G.V. en M.V.	70%	53.4%
motorspuiten K.V.	48%	38.5%

Hieruit zou de conclusie kunnen worden getrokken dat de materieelpositie van de gemeentelijke brandweren niet noodzakelijkerwijze vordert dat regionale brandweren worden geformeerd, ware het niet, dat behalve de vervanging van oud materieel nog andere factoren het totaalbeeld van de materieelsituatie bepalen.
Hoewel naast het hier genoemde conventionele materieel door vele gemeenten ook moderne apparatuur is en wordt aangeschaft, wijzen de eerder geschetste ontwikkelingen er op dat dit in de toekomst in steeds toenemende mate zal moeten geschieden. Het zal dan blijken - zoals thans ook reeds hier en daar het geval is - dat het voor vele gemeenten steeds moeilijker wordt om behalve de aanschaffingskosten, ook de zorg voor het onderhoud te dragen en voldoende geoefende bemanning aan te trekken. De voor de hand liggende conclusie is dan dat gezamenlijke aanschaffing, beheer en bemanning wel de weg openen tot het beschikbaar hebben van doeltreffende brandbestrijdingsapparatuur.

- Het -

Het zou aanbeveling verdienen indien in daarvoor in aanmerking komende streken een prognose zou kunnen worden gemaakt van het materieel dat daar op een regionale basis b.v. in de eerste tien jaar nodig zal zijn; het lijkt waarschijnlijk dat een dergelijke prognose zal uitwijzen dat aan de ene kant een belangrijke besparing op de hoeveelheid conventioneel materieel zal kunnen worden verkregen en dat aan de andere kant alle betrokken gemeenten zullen kunnen profiteren van het streeksgewijs aan te schaffen en op te stellen speciale materieel, zoals ladderauto's, chemische blusmiddelen, hulpverleningsvoertuigen, detectiemateriaal voor radioactieve stoffen e.d., een en ander afgestemd op de specifieke behoeften van de streek.
Dat hierdoor de algehele brandbestrijdingsmogelijkheden voor alle gemeenten in de streek worden verhoogd, behoeft geen betoog.
Als illustratie van de mate waarin op het conventionele brandweermaterieel ten voordele van de speciale apparatuur bespaard zou kunnen worden moge dienen, dat in Engeland en Wales met een regionale organisatie ongeveer 3000 "first line appliances" aanwezig zijn, verdeeld over plm. 1600 firestations, welke te vergelijken zijn met onze auto-, tankauto- en motorspuiten waarvan er in het zoveel kleinere Nederland ongeveer 2200 in dienst zijn, verdeeld over plm. 980 brandweerposten.
De raad wil er voorts nog op wijzen dat de wijze waarop de repressieve brandbestrijding plaats vindt mede wordt beïnvloed door de toestand waarin het materieel verkeert. Hij is van oordeel dat het toezicht op het onderhoud van dit materieel doeltreffend zal kunnen worden verricht door een regionale organisatie. De raad tekent hierbij aan dat dit toezicht thans - op verzoek van de gemeenten - voor een belangrijk deel door de inspectie wordt uitgeoefend. Deze taak, of een deel daarvan, zou door de regionale brandweren kunnen worden overgenomen. Dat hiermede dus eerder decentralisatie dan centralisatie wordt verkregen, mag niet uit het oog worden verloren.
Tenslotte vestigt de raad er de aandacht op dat bij het materieel van een regionale organisatie ook gerekend moet worden het verbindingsnet. Zonder perfecte - in het algemeen vrij kostbare - verbindingen zal een regionale brandweer haar repressieve taak niet naar behoren kunnen verrichten.

Opleidingen.

De in Uw brief gestelde vragen met betrekking tot het opleidingsvraagstuk zijn inmiddels aan de orde gesteld in het in Uw brief aangekondigde en bereids door de Brandweerraad in behandeling genomen rapport van de Stichting Brandweeropleiding De raad moge U, wat zijn beschouwingen voor de in genoemd rapport uitgewerkte voorstellen betreft verwijzen naar zijn voorlopig advies, U toegezonden bij brief nr. U 342 dd. 18 april 1963.
Omtrent de scholing van het brandweerpersoneel, gezien in het kader van de organisatie van het brandweerwezen, moge de raad nog het volgende opmerken.
De centrale brandweerschool, waarvan de stichting door de raad noodzakelijk wordt geacht, moet haar docenten betrekken uit het brandweerwezen. Voor hun taak berekende docenten zullen slechts met een goede opleiding worden voortgebracht. Het contingent beroepskader moet numeriek voldoende groot zijn om docenten voor de school te kunnen afstaan. Het huidige aantal van plm. 135 beroepsbrandweerofficieren is hiervoor te klein. Derhalve is uitbreiding nodig, niet slechts hiervoor, doch ook om opgewassen te zijn tegen de talrijke problemen die zich in verband met de snelle toenemende van moderne gevaarlijke en giftige chemicalien, gassen vloeistoffen, bouwmaterialen, radioactieve stoffen e.d. in steeds toenemende mate voordoen. Het gros van de vrijwillige officieren heeft

- eenvoudig -

eenvoudig de tijd niet meer zich in al deze aspecten grondig te verdiepen. Het lijkt daarom onontkoombaar dat het beroepskader zich gaat uitbreiden. Waar dit voor vele gemeenten ieder voor zich een te zware financiële belasting zal blijken te zijn, lijkt het aangewezen dat regionaal kernen van beroepskader worden gevormd. Deze vaste kernen zullen bovendien de geregelde bezoekers van de te vormen centrale school kunnen worden, om weer van hun kant aan de streekscholen de vrijwillige brandweren op te leiden en op de hoogte te blijven houden van nieuwe ontwikkelingen, terwijl op den duur ook docenten voor de centrale brandweerschool hieruit betrokken zullen worden. Op deze wijze zal bovendien in het land een gezonde wisselwerking ontstaan tussen de theorie en de praktijk. Het is derhalve ook uit een opleidingspunt van belang dat een regionale organisatie gevormd wordt.
Van sommige zijden wordt gesteld dat dit doel - opleiding vrijwilligers - ook bereikt zou kunnen worden door uitbreiding van de inspectie. De Brandweerwet duidt echter niet aan dat dit de taak van de inspectie zou moeten zijn; hetgeen zij thans op dit gebied doet wordt als een tijdelijke noodzakelijkheid beschouwd.

De brandweer in oorlogstijd.

In hoofdstuk 4 van zijn rapport heeft de Brandweerraad verschillende vormen van mogelijke samenwerking op regionale grondslag aangeroerd. De kritiek van tegenstanders van regionale brandweren richt zich in hoofdzaak tegen de laatste alinea van dat hoofdstuk waarin de raad, na als zijn verwachting te hebben uitgesproken dat de samenwerkingsgebieden of de grenzen daarvan zich sporadisch zonder meer duidelijk zullen aftekenen, opmerkt dat het naar zijn mening noodzakelijk is dat bij het bepalen van de grenzen van de samenwerkingsgebieden rekening wordt gehouden met de samenwerking tussen de gemeenten die met het oog op oorlogsomstandigheden is vastgesteld, opdat desorganisatie in een tijd waarin goede organisatie geboden is vermeden worde. De kritiek heeft bij de provinciale besturen geleid tot het uitspreken van de opvatting dat het optreden van de brandweer in oorlogstijd geheel los moet worden gezien van de vredesorganisatie. Deze opvatting, die voornamelijk schijnt voort te komen uit het gevoel dat de regionale organisatie een door het Rijk gewenste oorlogsorganisatie zou zijn die in vredestijd door de gemeenten bekostigd moet worden, acht de Brandweerraad niet juist. In eerste instantie gaat het - en dit zij uitdrukkelijk gesteld - om een voor haar taak berekende vredesbrandweer. Dat daarna ook de nodige aandacht wordt geschonken aan het gebruik daarvan in oorlogstijd ligt voor de hand. Het werk van de brandweer blijft in wezen hetzelfde, al zal het in oorlogstijd aanmerkelijk worden verzwaard. Het is dan ook in genen dele de opzet dat de te vormen regionen gelijk zullen zijn aan de B.B.-kringen. De raad ziet ook geen bezwaren tegen de aanwezigheid van meer regionale brandweren binnen één B.B.-kring; in vele gevallen zal dit zelfs de voorkeur verdienen.
Wèl zou de raad het onjuist achten indien de grenzen van het grondgebied van enige in regionaal verband samenwerkende gemeenten in verschillende brandweer- en B.B.-verbanden elkaar onvoldoende zouden benaderen, kleine overlappingen daargelaten. Dit zou in oorlogstijd immers tot ernstige organisatorische moeilijkheden leiden. Men zal door geoefendheid, gezamenlijk materieel en teamverband in vredestijd het potentieel voor oorlogstijd moeten vormen. Belangrijke wijziging bij het intreden van oorlogstijd zal de kracht van de organisatie verminderen. De raad meent te mogen verwachten dat - zonder de oorlogstaak primair te stellen - een goed en modern uitgeruste, opgeleide en geoefende regionale vredesbrandweer vanzelf haar taak onder de zwaardere oorlogsomstandigheden met succes zal verrichten.

- Samenwerking -

Samenwerking met bedrijfsbrandweren.

Op velerlei gebieden van gemeentelijke zorg manifesteert zich een groeiende behoefte aan samenwerking met publiekrechtelijke en niet-publiekrechtelijke organisaties.
Met betrekking tot de brandweerzorg mogen als zodanige organisaties niet ongenoemd blijven de talrijke, in aantal en sterkte nog steeds toenemende brandweren in de particuliere en de overheidssector, waarvan onder vele andere die van de grote oliemaatschappijen, de Staatsmijnen, het Staatsbedrijf der P.T.T., de Nederlandse Spoorwegen, de Koninklijke Luchtmacht en de Koninklijke Marine deel uitmaken. Volgens thans beschikbare - nog onvolledige - gegevens, beschikken de bedrijfsbrandweren (waartoe de Koninklijke Luchtmacht en de Koninklijke Marine in dit verband niet worden gerekend) over een potentieel van rond 1150 mobiele spuiten en ongeveer 17.000 man personeel.
Dit is in vergelijking met de ruim 25.000 gemeentelijke brandweerlieden een belangrijk extra potentieel.
Bij de Brandweerraad is de vraag gerezen in hoeverre bij de vorming van regionale brandweren rekening kan en mag worden gehouden met de in de regio bestaande bedrijfsbrandweren. Te onderzoeken ware of wegen kunnen worden gevonden die kunnen leiden tot nauwe samenwerking van de bedrijfsbrandweren met de gemeentelijke brandweren. Hiertoe zal het noodzakelijk zijn dat een juridische basis voor bedoelde samenwerking wordt gevonden.
De Brandweerraad is van oordeel dat niets mag worden nagelaten om een nauwe samenwerking van alle instanties die bij de repressieve en preventieve brandbestrijding betrokken zijn mogelijk te maken.

Positie burgemeester.

De bij de wet geregelde autoriteit van de burgemeester blijft, ook in de gevallen waarbij eenheden van de regionale brandweer optreden, onaangetast. Het accent wordt slechts van de eigen gemeentelijke brandweer verlegd naar het in de gemeente optredende onderdeel van de regionale brandweer.

Personeelsvoorziening.

Dat het instellen van regionale brandweren het einde van de vrijwillige brandweer zou betekenen is een veel gehoorde uitspraak die naar het gevoelen van de raad met de werkelijkheid weinig of geen rekening houdt. De raad stelt uitdrukkelijk vast dat het beginsel van de vrijwilligheid, ook bij de vorming van regionale brandweren, onaangetast moet blijven. Ontegenzeggelijk zal echter de verhouding beroeps-vrijwilliger zich wijzigen. Deze tendens is overigens thans reeds waarneembaar omdat verschillende gemeenten, los van het feit dat zij te kampen hebben met het steeds lastiger wordende probleem van het aantrekken van onmiddellijk beschikbare vrijwilligers, inzien dat de technische en industriële ontwikkeling het beschikken over full-time deskundigen noodzakelijk maakt. De figuur van een vrijwillige brandweer met een onder de vrijwillige commandant werkende beroepsofficier en enkele beroepsbrandweerlieden vindt men reeds in diverse plaatsen in den lande. Sommige vrijwillige commandanten zien in deze ontwikkeling ten onrechte een aanslag op hun zelfstandigheid, waarbij zij uit het oog verliezen dat met de uitbreiding van het beroepskader wordt beoogd het peil van de brandweer - dus ook van de vrijwillige brandweer en met behoud daarvan - omhoog te brengen. Waar in Nederlandse korpsen de combinatie beroeps-vrijwillig is tot stand gekomen blijkt dat het brandweerpersoneel in het algemeen zonder animositeit kan samenwerken. Het is dan ook niet duidelijk waarom hieraan geen uitbreiding zou kunnen worden gegeven in

de vorm van regionale brandweren. De Brandweerraad ziet het o.m. als een taak voor de brandweerorganisaties de weerstanden die op dit punt zijn opgeroepen uit de weg te ruimen door een goed gerichte voorlichting.
Ten aanzien van de voorziening van de regionale brandweren met beroepspersoneel moge de raad verwijzen naar hetgeen daaromtrent is vermeld in zijn eerste advies hoofdstuk 5, paragraaf 6 onder de hoofden "Aanstellingseisen" en "Salariëring". De raad moge nogmaals onder de aandacht brengen dat naar zijn oordeel het aantrekken van de nodige hoog gekwalificeerde krachten (officieren) grotendeels afhankelijk is van de salariëring, die zal moeten worden aangepast aan het niveau van hoger en middelbaar technisch personeel in overheidsdienst en in de particuliere sector.

Kosten regionale brandweer.

De raad is van oordeel dat bij vorming van regionale brandweren tegenover besparing enerzijds, anderzijds hogere kosten zullen komen te staan onder meer door de uitbreiding der beroepskernen en het opzetten en handhaven van uitstekende verbindingsnetten.
Het is naar het oordeel van de raad evenwel onjuist om - zoals door de tegenstanders van regionale brandweren wel wordt gedaan - deze hogere kosten als een argument tegen de invoering van een regionale organisatie aan te voeren.
In het licht van de nationale economie bezien, zal naar de overtuiging van de raad, een regionale organisatie belangrijk kunnen bijdragen tot het verlagen van de directe brandschadecijfers en vooral van de grootte der begeleidende bedrijfsschade. Dat bij dit eminente landsbelang de directe hogere kosten in het niet vallen, behoeft geen nader betoog.
De raad wijst hier nog op een passage uit het jaarverslag 1962 van de inspectie voor het brandweerwezen waarin, naar aanleiding van het record schadebedrag in 1962 van rond f. 75.000.000,- directe schade, twijfel wordt uitgesproken of het preventiebestel in ons land wel bevredigend is.

Slotconclusie.

De Brandweerraad meent te kunnen vaststellen dat de kritiek de stellingen van het destijds uitgebrachte advies in grote lijnen onaangetast heeft gelaten. De raad kan dan ook geen aanleiding vinden zijn mening ten aanzien van de bevordering van de regionale organisatievorm van het brandweerwezen teneinde dit op het noodzakelijk geachte hoger peil te brengen, te herzien.
De raad hecht er evenwel grote waarde aan dat de bestaande samenwerkingsregelingen op vrijwillige basis worden uitgebouwd om uiteindelijk te kunnen groeien tot de regionale brandweer volgens het beeld dat daarvan in het advies van juni 1961 is geschetst.
Bij de opbouw van regionale organisaties ware uit te gaan van het beginsel dat elke gemeente een brandweerkern kan handhaven. Het zal niet zo moeten zijn dat kleine gemeenschappen tegen hun wil het blusmaterieel voor de bestrijding van kleine branden wordt onthouden. De gemeenten dienen echter bij de omliggende gemeenten aansluiting te zoeken die verder gaat dan tot nu toe op basis van de onderlinge hulpverleningsregelingen pleegt te geschieden. Eerst in allerlaatste instantie ware van bovenaf druk uit te oefenen om tot vorming van regionale brandweren over te gaan. Ook ten aanzien van het territorium van de regiones ware, met inachtneming van hetgeen terzake vermeld is onder

"De brandweer in oorlogstijd", aan de gemeentebesturen de nodige vrijheid van handelen voor te houden. Dit geldt eveneens de mate van samenwerking en het bepalen van de terreinen waarover de samenwerking zich zal uitstrekken.

Het lijkt de Brandweerraad een goede werkwijze indien in de eerste plaats wordt gezocht naar gebieden waar een vorm van regionale vredes-samenwerking zich door de constellatie van de streek logischerwijze aandient en aldaar - indien de wil daartoe bij de betrokken gemeenten aanwezig is - te beginnen met het opzetten van een regionale brandweer. Deze kan bij de preventie beginnen om zich dan geleidelijk aan ook op repressief gebied uit te bouwen. Dit is - het zij nogmaals duidelijk gesteld - naar de mening van de raad iets anders dan samenwerking volgens de thans gebruikelijke regelingen en kan b.v. inhouden dat op den duur brandweerposten worden opgeheven of ingekrompen omdat andere posten van andere gemeenten in de buurt de taken geheel dan wel gedeeltelijk van de desbetreffende gemeenten kunnen overnemen, dat gezamenlijk een nieuwe post op de voor de regio gunstigste plaats wordt gebouwd e.d. Wellicht houdt dit ook in het gezamenlijk aanstellen van een beroepskern enz. enz.
Met deze werkwijze voor ogen zou begonnen kunnen worden met een model regionale brandweer die, wanneer deze zich enige jaren heeft kunnen ontwikkelen, ongetwijfeld haar doelmatigheid zal bewijzen en bovendien zal kunnen aantonen dat ook in een regionale organisatie een grote plaats voor de vrijwilligers blijft bestaan.
Dat een dergelijk voorbeeld geleidelijk aan steeds meer zal worden nagevolgd lijkt, naar het de raad voorkomt, geen overdreven optimistische gedachte.

De Brandweerraad moge er tenslotte op wijzen dat de regionale brandweer eerst levensvatbaar zal zijn wanneer het gelukt in den lande het begrip te kweken dat de tot nu zuiver gemeentelijke problemen in groter, regionaal verband bezien moeten worden. Eerst dan zal het mogelijk blijken het noodzakelijke gevoel van verbondenheid tussen de samenstellende delen van de zich ontwikkelende eenheid te scheppen en op die basis een regionale brandweer tot werkelijkheid te maken. Om dit te bereiken zal met kracht moeten worden gestreefd naar objectieve en deskundige voorlichting door alle personen en instanties - officieel en niet-officieel - die het als hun doel zien het brandweerwezen op een zo hoog mogelijk peil te brengen in het belang van de brandveiligheid in Nederland.

De Brandweerraad,

Voorzitter

Secretaris